

[Eudms.]

ikke overraskende, men jeg har altså til gode endnu at høre, hvordan det ligger med yderligere nogle partier, hvor jeg nok har mine forventninger både til den ene og til den anden side.

Alt i alt ville jeg være — idet jeg er ubeskeden nok til at tage vort eget forslag først — tilbøjelig til at tro, at der vil kunne markere sig et flertal for det forslag, vi har fremsat. Jeg hørte på fru Kirsten Jacobsen, at hun i virkeligheden gerne så, at man gik videre, og gerne så, at folk kunne få lov til at opdele i ejerlejligheder, hvilke ejendomme de ville. En så vidtgående målsætning kan vi ikke have; vi mener, det er rigtigt, at der bliver sat en begrænsning ind, sådan at virkelig dårlige ejendomme ikke kan udstykkes og ikke kan gøres til genstand for videresalg, hvorved folk generation efter generation ville køre videre med at have deres værdier frosset inde i en ejendom, der i virkeligheden burde have været saneret. Men jeg forstod også på fru Kirsten Jacobsens tilkendegivelse, at hvis vort forslag kan være en fællesnævner, vil man fra fremskridtspartiets side støtte denne fællesnævner.

Derimod må jeg beklage, at man ikke fra socialdemokratiets side kan give støtte til vort forslag. Jeg hørte med undren den formelle begrundelse fra fru Winnie Russells side, at dette var i strid med boligforliget. Det er jo noget, vi fra tid til anden står og fortæller hinanden hernede i salen med større eller mindre ret: nu er dette, og nu er hint forslag i strid med det boligforlig, som blev indgået den 11. juni 1974.

Jeg vil gerne i denne specielle relation, som jo er ganske afgørende, bede fru Winnie Russell om at føre vidnesbyrd om, bære jernbyrd for denne påstand, at dette skulle stride mod boligforliget; jeg tvivler på, at fru Winnie Russell vil være i stand til det.

Jeg vil gerne i den forbindelse henlede opmærksomheden på, hvad det virkelig var, vi den 11. juni 1974 mellem dengang 6 af folketingets partier protokollerede som det, man var forpligtet til ikke at ville lave om på. Der står i betænkningen af 11. juni 1974 i forbindelse med ændring af den midlertidige reguleringslov og ændringen af loven om boligbyggeri, at partierne er enige om, at de ikke i denne 4 års periode vil søge

gennemført boligpolitiske love, der ændrer indholdet af de i aftalen truffne beslutninger, medmindre der er enighed partierne imellem. Der er endvidere enighed om at holde støtten til byggeriet inden for de i denne aftale fastsatte rammer. Så meget, hverken mere eller mindre. Hvis man går videre forliget igennem, skal man lede med lys og lygte, søge med lup, og man vil alligevel intet finde, der siger noget som helst om, at man ved boligforliget af 11. juni 1974 traf nogen beslutning med hensyn til ejerlejlighedslovgivningen og ejerlejlighedernes status. Derfor er denne påstand fra fru Winnie Russells side desværre uden bevis og uden dokumentation, og denne indvending kan derfor ikke gøres gældende over for vort forslag.

Boligministeren havde en anden indvending, nemlig den, at man jo i virkeligheden hermed fraviger det, som man gennemførte i 1970 til forskel fra det, man gennemførte i 1969. Ja, det kan man sige; man kan diskutere, om 1969-loven var bedre end 1970-loven. Vor opfattelse er efter nærmere overvejelse, at 1969-loven var den bedste, og skal man søge i tilslutningen her i salen, vil man også komme til den opfattelse, at det var socialdemokratiet dengang åbenbart også enig i, for i 1969 kunne man, om end med knurren, slutte sig til den ændring, som da blev gennemført, og som er den, vi nu vender tilbage til ved vort lovforslag, men i 1970 stemte man imod den ændring, der betød, at man indføjede et årstalskrav, 1961. Jeg ved ikke, hvor meget man skal lægge i det, men jeg vil i hvert fald sige, at vi er kommet til det resultat, at skal vi vælge imellem kvalitetskravet og kvalitetskrav plus årstalskrav, eventuelt alene kun årstalskrav, så må det rigtige være at vælge kvalitetskravet.

Fru Winnie Russell havde nogle bekymringer med hensyn til, at kvalitetskravet måske kunne være for groft, og at man kunne komme til miniaturrekøkkener og miniatrebadeværelser. Meget vel — det kan vi drøfte. Hvis man fra socialdemokratiets side vil lægge den formelle indvending væk om, at dette er i strid med boligforliget — for så taler vi jo kun tåge til hinanden — og tale realiteter om dette forslag, så er det nok også muligt at tale realiteter om, hvor store eller hvor små badeværelserne og køkkenerne skal være i forbindelse med en selv-